

До Окружного адміністративного суду м. Києва

Позивач: Олійник Дмитро Вячеславович,

Відповідач: Київська міська рада (Київрада),

вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,

Засіб зв'язку –тел. 2541276,

Електронна пошта: info@kmr.gov.ua

**АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПОЗОВ
про скасування нормативно-правового акту**

Я народився у м. Києві і зареєстрований за адресою, вказаною у цьому адміністративному позові, що буде підтверджено відповідними сторінками паспорту громадянина України у суді і підтверджується «Рахунками на сплату за житлово-комунальні та інші послуги», що мені надходять від КП ГІОЦ.

Згідно ч. 1 ст. 3 Закону «Про місцеве самоврядування в Україні» громадяни України реалізують своє право на участь у місцевому самоврядуванні за належністю до відповідних територіальних громад.

Згідно ч. 1 ст. 13 цього ж Закону територіальна громада має право проводити громадські слухання - зустрічатися з депутатами відповідної ради та посадовими особами місцевого самоврядування, під час яких члени територіальної громади можуть заслуховувати їх, порушувати питання та вносити пропозиції щодо питань місцевого значення, що належать до відання місцевого самоврядування. Порядок організації громадських слухань визначається статутом територіальної громади (ч. 4 ст. 13).

Згідно п. 4 ст. 13 Статуту територіальної громади міста Києва, затвердженого рішенням Київської міської ради № 371/1805 від 28 березня 2002 року (з подальшими змінами) пропозиції, які вносяться за результатами громадських слухань, підлягають обов'язковому розгляду органами та посадовими особами місцевого самоврядування.

За адресою моєї реєстрації у м. Києві 28.05.2010 р. о 16-30 були організовані громадські слухання з питання тарифів на житлово-комунальні послуги, які фактично не відбулися. Оголошення про їх проведення біля під'їзду будинку повисіло всього декілька годин і лише деякі мешканці, які про них випадково дізналися, були присутніми на цих «громадських слуханнях». Майстру КП УЖГ «Липкижитлосервіс» Лаврику Сергію Васильовичу, який чомусь уособлював собою організатора цих слухань, я передав свої пропозиції з порушених питань у письмовому вигляді.

Про так звані «економічно обґрунтовані» тарифи, що введені у дію з я дізнався у середині червня 2009 р., коли одержав «Рахунок на сплату за житлово-комунальні та інші послуги». По цим незрозумілим тарифам гроші я жодного разу не сплачував, а з відповідей КП УЖГ «Липкижитлосервіс» № О-271/1 від 06.07.2009 р., № О-275/2 від 30.07.2009 р. вбачається, що ця юридична особа, яка вважає себе балансоутримувачем будинку, відмовила мені у припиненні нарахувань тарифів, введених незаконними розпорядженнями відповідача КМДА за 2009-2010 роки.

У зв'язку з незаконністю цих розпоряджень, а відповідно і тарифів, які ними волюнтаристським чином введені і встановлені, мною 12.06.2010 р. до Шевченківського райсуду м. Києва був поданий адміністративний позов (повідомлення про отримання судом від 16.06.2010 р.). В порушення ч. 3 ст. 107 і ч. 7 ст. 171 КАС України ця справа не тільки не вирішена дотепер, але я навіть і не одержував ухвали суду про відкриття

провадження. Оскаржуваними розпорядженнями №№ 516, 518, 520 від 29.04.2009 р., №№ 619, 620 від 27.05.2009 р., №№ 978, 979, 980, 981 від 31.08.2009 р., № 1141 від 30.09.2009 р., №№ 1192, 1193 від 15.10.2009 р., № 1292 від 17.11.2009 р., №№ 1332, 1333, 1334, 1335 від 30.11.2009 р., № 392 від 31.05.2010 р. грубо порушуються мої права, як члена територіальної громади м. Києва: на підставі цих незаконних актів мені щомісяця нараховується неіснуючий борг, що підтверджується «Рахунками на сплату за житлово-комунальні та інших послуг», які мені надсилає КП ГІОЦ, не будучи особою, з якою у мене укладений договір на надання цих послуг; при тому, що згідно доданого розрахунку (на час подачі позову про скасування оскаржуваних розпоряджень КМДА) ніякого боргу у мене немає і квитанціями на рахунок КП УЖГ «Липкижитлосервіс» мною сплачено більше коштів, чим могло бути нараховане за тарифами, прийнятими до введення у дію оскаржуваних мною у суді розпоряджень.

Між тим, у зв'язку з продовженням нарахування неіснуючого боргу існує очевидна погроза подачі до мене цивільного позову з боку балансоутримувача будинку, стягнення цього (неіснуючого) боргу і арешту належного мені майна для забезпечення виконання судового рішення. Реальність цієї погрози полягає в тому, що незаконні тарифи продовжують діяти.

Вже після подачі мною до суду позову про скасування незаконних розпоряджень КМДА, у ході листування з КП УЖГ «Липкижитлосервіс» з'ясувалося, що до структури так званих «економічно обґрунтованих» тарифів входять послуги, які я ніколи не отримував і не міг отримувати (зокрема 05-Обслуговування ліфтів і 23-Електроенергія для ліфтів), що підтверджується актом КП УЖГ «Липкижитлосервіс» від 15.06.2010 р. «Перерахунок» таким чином мала скласти суми 0,4857 грн. (п. 05 Переліку КП) плюс 0,0043 грн. (п. 23 Переліку КП), що разом складають 0,5287 грн.*27,10 кв. м.= 14,33 грн. за кожен місяць неіснуючого боргу. У той же час різниця у рахунках КП ГІОЦ за червень 2010 р., порівняно з травнем 2010 р. склала 10,56 грн. (52,57 - 42,01). При цьому перерахунку за весь час безпідставних нарахувань за послуги, які я ніколи не отримував, ніхто і не думає робити. Також абсолютно незрозумілі відмінності тарифу 2,3255 грн., наведеного у листі № О-133 від 23.02.2010 р. і тарифу 3,026 грн. (і його складових), наведеного у листі № О-133/1 від 16.06.2010 р. Вказане свідчить про те, що «економічно обґрунтовані» тарифи є суцільною профанацією, а між мною і підприємством житлово-комунального господарства, яким є КП УЖГ «Липкижитлосервіс», існує спір, який останнє очевидно має наміри вирішувати у суді.

Проте, оскаржуваним рішенням Київської міської ради **№ 6/2075** від 17 вересня 2009 р. «Про звільнення підприємств житлово-комунального господарства міста Києва від сплати державного мита» і пунктом 28 Додатку № 1 цього рішення звільнено Комунальне підприємство «Липкижитлосервіс» Печерського району (ЄДРПОУ 05756837) від обов'язку сплати державного мита (судового збору), яке зараховується до районних або місцевого бюджетів міста Києва, під час подання ними позовних заяв (заяв про видачу судового наказу) до місцевих районних судів міста Києва та апеляційного суду з вимогами про стягнення заборгованості з мешканців столиці за надані їм комунальні послуги. Як вбачається у преамбулі оскаржуваного рішення, воно прийнято нібито у відповідності до пункту 28 частини першої статті 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», статті 5 Декрету Кабінету Міністрів України від 21.01.1993 р. № 7-93 «Про державне мито».

У Печерському районі м. Києва при подачі позовів держмитом (судовий збір) зараховується на рахунок ВДК у Печерському районі м. Києва (до держбюджету), а тому, згідно ст. 5 Декрету КМУ від 21.01.1993 р. № 7-93 «Про державне мито» у відповідача не має повноважень з надання пільг щодо сплати державного мита, яке зараховується до державного бюджету України (це прерогатива Міністерства фінансів України). Крім того, у

відповідності до пункту 28 частини першої статті 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» до компетенції відповідача віднесено прийняття рішень щодо надання відповідно до чинного законодавства пільг по місцевих податках і зборах, але держмито (судовий збір) до таких місцевих податків і зборів не відноситься. Що саме належить до місцевих податків і зборів, встановлено ст. 1 Декрету КМУ від 20.05.1993 р. № 56-93 «Про місцеві податки і збори». Цей перелік вичерпний і розширеному тлумаченню не підлягає.

Таким чином, оскаржуване рішення відповідача прийнято з перевищенням повноважень, і не тільки не відповідає вказаним вимогам закону, але й прямо суперечить ним. Зазначене рішення надає безпідставні пільги КП УЖГ «Липкижитлосервіс» при вирішенні спору у судовому порядку, що порушує рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом, встановленою ст. 129 Конституції.

Згідно ст. 19 Конституції органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Статтею 144 Конституції встановлено, що рішення органів місцевого самоврядування з мотивів їх невідповідності Конституції чи законам України зупиняються у встановленому законом порядку з одночасним зверненням до суду.

Статтею 8 Основного закону встановлено, що в Україні визнається і діє принцип верховенства права. Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй. Норми Конституції України є нормами прямої дії. Звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується.

На підставі викладеного, керуючись статтями 8, 19, 55, 129, 144 Конституції України, статтями 2, 18, 105, 171 КАС України,

ПРОШУ:

- 1.** Зупинити дію рішення Київської міської ради **№ 6/2075** від 17 вересня 2009 р. «Про звільнення підприємств житлово-комунального господарства міста Києва від сплати державного мита» до вирішення цієї справи по суті;
- 2.** Визнати нечинним з моменту прийняття та скасувати рішення Київської міської ради **№ 6/2075** від 17 вересня 2009 р. «Про звільнення підприємств житлово-комунального господарства міста Києва від сплати державного мита»;
- 3.** Покласти на відповідача по цій справі всі витрати, пов'язані з її розглядом.

Додатки: ухвала Шевченківського райсуду м. Києва від 30.07.2010 р., роздруківка рішення Київської міської ради № 6/2075 від 17.09.2009 р., відповіді і документи КП УЖГ «Липкижитлосервіс» (6 арк.), копії рахунків КП ГІОЦ (2 арк.), квитанції про сплату послуг КП УЖГ «Липкижитлосервіс», розрахунок, квитанція держмита 3,40 грн., копія цього позову для відповідача.

27 серпня 2010 р.

/Позивач/

Олійник Д. В.